

**MATIAS
FALDBAKKEN**

R O M A N

BİZZ BİEŞİ KİŞİ YİZZ

TİMAŞ
T

**Çeviri:
MEHMET EMİN BAŞ**

Tormod kendine çeki düzen verdi ve kuyruğunu kısıtırıp babasının yanına döndü. Özrünü dileyip o günden sonra işinden ve Siv'den başka hiçbir şeyle ilgilenmeyeceğine dair söz verdi. Oscar bu özrü kabul etti ama bir daha böyle haşarıklar yaparsa gözünün yaşına bakmayacağını da açıkça söyledi. “Burada soytarılar yer yok!” dedi. Tormod başını salladı. “Başını belaya sokup sokup bizi bütün köye kepaze edemezsin!” Tormod iç geçirdi ve hatasını telafi etmek için iki kat daha fazla çalışmaya başladı.

Köy dedikodularının unutulup gitmesi biraz zaman alır, bu süreçte başın dik durmalısın. Yakışıklı Tormod artık lekelenmişti; en ufak bir saçmalığın bile kayda geçirilip ağızdan ağıza dolaşacağını gayet iyi biliyordu –köy dediğin yer işte böyle acımasızdır. Diğer Tormod’u uyandıracak bütün münasebetlerin daha baştan önünü kesmek, onun yerine dürüstlüğü ve çalışkanlığı göz önüne çıkarmak gerekiyordu. Tormod derhal Espen Heggelund’la olan bütün bağlarını kopardı, artık Boble’yle ya da Stubburuşuk’la takılmak da yoktu. Siv evinde alkol bulundurmuyordu ve Tormod ne zaman bir şeyler çekme ihtiyacı hissedip histerikleşse, ki bu genelde akşamları ya da cuma günü gelip çatığında oluyordu, kendisini sıkıp kaya gibi sağlam bir iradeyle o

hissin defolup gitmesini sağlıyordu. İçindeki haşarılığı sorumluluk bilinciyle, hesap verme korkusuyla, rutin işlerle ve gurur duyduğu sevgilisi Siv'in süslediği gelecek hayalleriyle bastırıyordu.

Birkaç yıl boyunca haddinden fazla çalıştıktan sonra Tormod kendine yatırım yapmaya karar verdi. Siv'le birlikte bankadan kredi çektiler ve Oscar'ın şirketinden maliyet fiyatına yapı malzemesi edindiler. Rset'in eteklerinden tıl, küçük bir arazi parçası satın aldılar; Tormod hemen işe koyulup arsayı temizledi, kütükleri kesip biti ve planlamayı yaptı. Yaz başında Rset Kilisesi'nde evlendiler, ardından da köy salonunda ziyafet verdiler. Tormod, Siv için yaptığı kısa konuşmada "dayanak" ifadesini kullandı.

Tormod'un çalışma konusunda acayip bir kapasitesi vardı, neredeyse bütün evi kendi elleriyle inşa etti. Gittikçe daha da güçlenen, olgunlaşan ve kıvraklaşan bu ellerle inşa ettiği ev milletin *el emeği* ya da *ev yapımı* dediği tarzda işlevsel ve yakışıklı bir aēřap bina oldu. Bir zamanlar babasının da benzer bir bina inşa etmesine yardım etmişti, dolayısıyla ne yaptığını biliyordu. Evin inşaatı bitene kadar Siv'in daireesinde sıkış tıkış kaldılar. Bu arada Siv de üç arkadaşıyla birlikte Rset'in merkezinde ufak bir dükkân açmış, düşük bir ücret karşılığında sa kesimi yapıyordu ama köy kuafr olarak idame etmeye başladığı hayatı bir müddet sonra onu biraz bitkin düşürdü. Evin yapıldığı arsa aylarca şantiye alanı olarak kaldı, brandaların altına yığılmış bin bir türlü şeyle birlikte bahçe çamur içindeydi. Siv durmaksızın oflayıp pofladı ama bir müddet sonra ortam şekillenmeye başladı ve

Noel'e kadar bütün inşaat bitti. Göz açıp kapayınca kadar evin zemin katı da taşınmaya uygun hale geldi. Yeni yuvaları taptaze ve sıcaktı, kesilmiş tahta kokuyordu. Tormod garajı ve atölyeyi yapmaya henüz başlamamıştı, ilkbahara doğru karlar eridikten sonra başlamayı planlıyordu ve o günlerin bir an önce gelmesi için can atıyordu.

Paskalya yaklaşırken Siv elinde Clearblue testiyle gelip Tormod'a hamile olduğunu haber verdi. İkisi de yirmi iki yaşındaydı –bebek sahibi olmak için gayet iyi bir yaş. Tormod her şeyin yerli yerine oturmaya başladığını hissediyordu. Gidişatını engelleyecek, kendisini kışkırtacak ya da gözünü korkutacak ne varsa hepsine karşı sağlam bir siper inşa etmişti.

Siv'in hamileliği hiç kolay geçmiyordu, zaten saniyesinde kendini istirahatate vermişti. Şişmiş eklemleri, sancıları ve doyumsuz açlığı göz önüne alındığında Tormod ona iyi dayanıyordu denebilir. Siv bir sürü değişik yiyeceğe aşeriyordu, çoğu da sağlıksız yiyeceklerdi. Yiyebildiği kadar yiyor, üstüne de bir o kadar latteyi mideye indiriyordu. Böyle yapınca karnı kabarıp şişiyor, bu da onu rahatsız ediyordu. Tormod onun için oturma odasında yumuşacık bir kanepeyle jet gibi bir internet bağlantısının olduğu keyifli bir TV köşesi yapmıştı, işe gittiği zaman Siv'in hem kendini hem de karnındaki bebeğini yemeğe vererek günlerini geçirdiği yer işte burasıydı. Yaz başında akşamüstleri Tormod bahçenin üst kısmını taçlandırıcasına atölyeyi, garajı ve sundurmayı yan yana dizilecek şekilde gururla inşa ederken de Siv yine hep aynı köşede oturdu. Hamileliğinin sonları-

na doğru artık bebeğin ağırlığının üstüne birkaç kilo daha alıp hantallaşmış ve kendini berbat hissetmeye başlamıştı. İyice karanlığa gömülmüş gibiydi –her anlamda ağırlaşmış olduğunu söylemek mümkündü– bu yüzden de kendine bir “el atmaya” karar verdi ve kuaför salonundan arkadaşı Merete’den kendisini yeni birine dönüştürmesini istedi. Saçlar esnekliğini kaybetmiş, dedi Merete, sarı sarı lülelerin de artık iyice solmuş, kendini salmış. Tormod’un eskiden beri Siv’in saçlarına zaafı vardı –güçlü ve sağlam duruşu saçlarında vücut buluyor gibiydi– ama artık ortaokulda tanıdığı Siv’e pek benzemiyordu. Saçları şimdi arkadan kısaydı ve yukarı doğru mantar gibi bir şekil alıp ön tarafta köşeli bir kaküle dönüşerek son buluyordu. Yeni stili bir üç gün kadar çok havalı göründükten sonra Siv bakım yapmayı bırakınca bir zamanlar gürül gürül saçların çağladığı yerde artık kuru bir ot yığını varmış gibi durmaya başladı. Saç zaten yüzeysel bir özellik, dedi Tormod kendi kendine, belki tam olarak bu kelimeleri kullanmamış olabilir ama Siv’in iktidarına ve etkileyciliğine karşı hislerinin saçlarına biraz fazla bağlı olup olmadığını merak ediyordu. Öyle ya da böyle hamileydi işte, hem de Tormod’un çocuğuna, az buz bir şey değil. Al sana iktidar, diye mırıldandı kendi kendine. Yeni saçları hiç de fena değil, ayrıca çok mucizevi bir şey yapıyor, diye geçirdi içinden: Çocuk yapıyor.

Çok geçmeden Alf doğdu. Tormod’a benzediği düşünülemeyecek olursa dünyanın en şirin bebeği değildi belki –zira Siv’in annesinin koca alnı bu minik yavrucakta yeniden can bulmuş gibiydi– ama Tormod ona doyamıyordu. Bebeğin alnı gerçekten de doğum esnasında Siv’e bayağı bir sıkıntı

yaratmıştı, kızcağız şoklar içinde aç kurtlar gibi kutu kutu kodein içip durdu. Siv yatıp kalkıp inleye inleye bebeği on bir hafta emzirdikten sonra (kendi deyimiyle) zonklayan memelerini bir daha çıkarmamak üzere sutyenine geri soktu. Süt üretmek için çok fazla enerji lazım, diyerek kestirip attı. Tormod da gece gündüz demeden emzirmenin hem fiziksel hem de zihinsel açıdan çok yorucu bir iş olduğunun farkındaydı, bu yüzden Siv alışveriş listesine belki biraz erken olsa da “mama” kelimesini eklediğinde hiç itiraz etmedi –biberona geçince en azından geceleri Tormod da yardım edebilecekti. Zira Siv ilk birkaç ay bu emzirme maratonunun gece vardiyalarında ciddi uykusuzluk çekti ve çoğu zaman tamamen bitap düştü. “Birazcık olsun uyumam lazım,” diyordu gün içinde birkaç kez kestirmeye çalışırken.

İlk etapta Siv’in geniş alınlı annesi yardıma yetişti ve Siv’in sızıp kaldığı, Tormod’un da inşaatlarda Oscar’a eşlik ettiği zamanlarda Alf’i sallayıp uyuttu. Hafta sonları da Tormod’un iri yarı erkeklerden mütevellit ailesinin demir başı olan annesi Signe geldi. Signe’nin çocuklarla arası iyiydi ama bebeği disipline etme yöntemleri konusunda Siv’le külahları anında değiştiler. Çocuk ne zaman almaması gerektiği bir şeye, mesela küp şekerlere uzanmaya çalışsa Siv onun ellerini cimciklemeye başlamıştı. Çocuğun canı yandığı söylenemezdi –halinden gayet memnundu, öyle kolay kolay ciyaklamıyordu, belki biraz neşesi kaçıyordu o kadar– ama Signe bundan hoşlanmadı ve rahatsızlığını dile getirdi. Siv kimsenin kendisine direktif vermesine müsaade edecek değildi, dolayısıyla bu saldırıya karşı koydu. Mesele çıkmaza girdi ve bu tarz didişmelerden hiç haz etmeyen Tormod en

nihayetinde oğlunun meraklı ellerini Siv'in terbiye etme yöntemlerine müdahale etmemesi konusunda annesini uyararak zorunda kaldı. Signe buna bozuldu ve gönül koyarak artık daha seyrek gelip gitmeye başladı.

Tormod oğluyla bol bol zaman geçiriyordu, aralarında hususi bir bağ oluşmaya başlamıştı. Milletin “özel anlar” diye diline doladığı ne varsa –ilk adımlar, diş çıkarma, biraz daha büyüyünce yüzmeyi öğrenme, el işine başlama, bisiklete binme, taş sektirme– Tormod hepsinin hakkını verdi. Oğluna çeşit çeşit kuş isimleri öğretti. *Dalın üstünde ipekkuyruk var, gördün mü bak, sarı kuyruk tüyleri nasıl da küt?* Tormod’la Alf’in birlikte yapacak bir sürü şeyi vardı. Evin arkasındaki yamaçtan yukarı çıkıyorlardı mesela ve aşağıdaki çakıl yığınının taş atıyorlardı. Taşlardan bir diğerine çarpınca barut koktuğunu düşünüyordu ikisi de. Dahası Oscar’ın teknesiyle levrek yakalamak için balık tutmaya da gidiyorlardı. Alf’in balık tutma konusunda çok da iyi olduğu söylenemezdi ama Tormod’un yakaladığı balıkları makarayla gayet güzel çekiyordu. Odun bıçağının sapıyla balıkların kafasına vurmak hoşuna gidiyordu. Kışın da buzda balık tutmaya gittiler. Tormod oğluna buzun üstündeki delikten olta sarkıtma sanatını öğretti; oltanın ucuna ekşi peynir takarak balıkları kolayca kendilerine çekiyorlardı. Alf bir ara babasının yanında çalışmaya da gitti ama beklenmedik derecede kondisyonlu çıktı. Çalışırken kafası başka yerlerde gibiydi, bazen tamamen kopup gidiyordu. Kesip biçmek hiç ona göre şeyler değildi; vaktinin çoğunu su terazisindeki baloncukların bir o yana bir bu yana gidip gelmesini seyrederek geçiriyordu.

Helene nur topu gibi doğduğunda Alf beş yaşındaydı –verimli bir abi-kardeş ilişkisinin oluşması için bu süre biraz fazla. Siv’in sarışınlığı büyük ölçüde kızına geçmişti, gözleri de buz yeşiliydi. Fakat Siv’in ikinci hamileliği ilkinden de zahmetli oldu. Bu defa acı verici bir prolaps yaşadı ve tamamen bitap düştü; “cehennem ıstırapı” dediği bu korkunç sürecin ardından kendini uykuya verdi. Sık sık hasta oluyor, kendini ikide bir keyifsiz hissediyordu; bu *keyifsiz* lafını da ağzından düşürmüyordu. Hal böyle olunca Siv’in geniş alınlı annesi bir kez daha arziendam etti ve Tormod’un işe, Alf’in de kreşe gittiği vakitlerde bebeğe bakmaya başladı. Bunun haricinde yükün çoğu yine hem fiziksel hem de finansal açıdan elini taşın altına koymaktan bir an bile geri durmayan Tormod’un omuzlarındaydı.

Kızları daha göz alıcıydı ama aynı zamanda daha da fazla uğraştırıyordu. Helene abisinden daha yaramaz bir çocuk olacağa benziyordu. Alf’i yatıştırmak kolaydı, bir iki şebeklik yapmak ya da önüne bir ekran koymak yeterli oluyordu; kız kardeşine nazaran varlığıyla yokluğu bir sayılırdı. Helene ise doymak bilmiyordu, açgözlüydü, her anlamda burnunun dikine giden bir kızdı. Neyse ki Tormod kızının her ihtiyacına yetiyecek enerjiye sahipti, kısa sürede aralarında sıkı bir bağ oluştu. Tormod onda kendini görüyordu. Okuma konusunda, mesela, çabucak abisine yetişti. Kafası çalışıyordu, hayal gücü acayıptı. Aynı kafadan bir de yele gibi altın sarısı saçlar uzadı ki Tormod onları toplayıp örgü yapmalara doymıyordu.

Helene dört, Alf de dokuz yaşına gelince anne-babalarını küçük bir erkek ya da kız kardeş yapmaları için sıkboğaz etmeye başladılar. Tormod şahsen bir çocuk daha yapmaya hevesliydi; kendini hep üç çocukla hayal etmişti, beş kişilik bir aile olarak. Simetrik, hoş bir sayıydı beş; dörtten daha ahenkliydi. Fakat Siv beşe hiç yanaşmıyordu, ailenin genişletilmesi mevzubahis bile değildi. Çocuklar ısrar edip durdular ama Siv köpürerek onları geri püskürttü. Tormod da aylarca diplomatik bir şekilde kibar kibar onu ikna etmeye çalıştı ama hepsi boşunaydı. Siv hamileliğin tam bir “cehennem” olduğunu söylüyor, hiçbir koşulu onu bir daha tecrübe etmek istemiyordu. Tormod’a oturup neler yaşadıklarını bir hatırlamasını salık veriyordu. Hem zaten halen daha Helene’ye hamileyken aldığı fazla kiloları vermek için uğraşıp duruyordu. Giyinirken karnı tıpkı bir top kekin kreması gibi pantolon kemerinin üzerine düşüyor ve onu çuval gibi kıyafetler giyerek vücudunun gerçek şeklini maskeleyemeye mecbur bırakıyordu. Ellerindeki iki fırıldak çocukla zaten dertleri başlarından aşkın değil miydi? Kısacası Tormod da çocuklar da bu aile büyütme mevzusunu akıllarından çıkarabilirdi. Her şeye rağmen Tormod bir çocuk daha yapma konusunda gayet hassas ve nispeten oturaklı son bir argüman daha sunmaya kalkınca Siv çıldırdı. Madem, dedi, senin için bu kadar önemli bu zıkkım, o zaman git kendin doğur.

Bundan sonra ailenin dinamikleri deðişti ve iŖe hile hurda karışmaya başladı. Siv, Tormod'un yıllardır hayalini kurduğı üç çocuk fantezisini yerle bir etmişti, bu yüzden de Tormod hüzlünlere gark olmuştu. Hayal kırıklığının üstesinden gelebilmek için sürekli evle uğraşıyor, kendine bir meşgale buluyordu; ellerinin bir an bile boş kalmasına müsaade etmiyordu. Alf ve Helene'ye gelince, maalesef aynı frekansta değillerdi, aralarında upuzun bir beş yıl vardı, üstelik özllerinde o kadar farklıydılar ki birbirleriyle konuşurken de oynarken de pek bir keyif aldıkları söylenemezdi. Kavga filan ettikleri yoktu, sadece birbirleriyle ilgilenmiyorlardı. Helene dışarıda oynamayı, çamurlarda yatıp yuvarlanarak şekiller yapmayı ve bir şeyler inşa etmeyi seviyordu. Sonbaharda da saman tarlalarında koşturup duruyordu. Alf ise evin içinde takılmayı tercih ediyordu. Eğer Helene abisiyle kavga etmek istiyorsa yapması gereken tek şey ona *koltuk patatesi* demekti, böylece fitili ateşlemiş oluyordu. Alf bu yakıştırmayı asla kabul etmiyor, itiraz edip sızlanıyor, hatta küsüyordu ama geçekten de tam bir koltuk patatesiydi.

Tormod iki çocuğıyla da ayrı ayrı iyi geçiniyordu ama hep birlikte bir şeyler yapabilmek için herkesin ilgi duyduğı bir alan da bulmaları gerektiğini fark etti. Buna ortak bir

saplandı da denebilir. Bebek seçeneği diskalifiye edildiği için yeni bir köpek önerisinde bulundu. Çocuklar sevinçten çıldırmıştı. Siv ise elindeki uzaktan kumandayı bir kenara koyup ona buz gibi gözlerle baktı. Sonra da havlamasından gezdirmesine, mama parasından parke ve koltukların aşınmasına kadar bir sürü olumsuz neden saydı. En önemlisi de köpek bakımının bebek bakımından aşağı kalır yanının olmamasıydı. Kuafördeki Merete vardı ya hani, tüm bunları kısa tüylü bir Dakhund aldıktan sonra tecrübe ederek acı yoldan öğrenmişti. Köpek sahibi olmak, bir türlü konuşmayı öğrenemeyen ve sürekli kir pas içinde kalmak isteyen bir çocuğa sahip olmaktan farksızdı. Tam bir hasar makinesi. Neden böyle bir şey isteyelim ki? ...diye sordu Siv. Ev işlerinden, temizlik yapmaktan, etrafı toplamaktan zerre haz etmiyordu, ama ne yazık ki tüm bunlar onun sorumluluk alanına giriyor gibiydi; bu yüzden de yükünü artıracak en ufak şeye bile tahammülü yoktu.

Haftalar geçiyor ve köpek alıp almama konusundaki tartışmalar tüm hızıyla devam ediyordu. Siv'in talihsizliği, çocukları söz konusu olduğu zaman Tormod varını yoğunu ortaya koymasındaydı. Çocuklar yeni bir kardeş yerine köpek edinmeye tav olmuştu bile ve sabahın köründen gecenin geç saatlerine kadar müstakbel köpeklerinin hayalini kurarak, onunla neler oynayacaklarını düşünerek, ismini ne koyacaklarına karar vermeye çalışarak, dişi ya da erkek olma ihtimallerine karşı onu kız kardeşleri ya da erkek kardeşleri yerine koymayı planlayarak geçiriyorlardı. Erkek olsun, diyordu Helene. Kız olsun, diyordu Alf. Fakat nihayetinde her ikisi de bir köpekleri olsun da ne olursa olsun kıva-

mındaydılar. Tormod ise alacakları köpeğin gürbüz bir cins olması gerektiğini vurguluyordu; doğal hayata alışık, çalışkan bir köpek olmalıydı, uzun yürüyüşlere ve Norveç iklimine dayanabilmeliydi. Kucak köpeği olmazdı. Çocukların gözleri artık umut dolu bir istekle parlıyordu. En sonunda bu gözler annelerini de etkisi altına aldı ve Siv yumuşamaya başladı. Taş kalpli bir cadı da değildi sonuçta. Doktorun da daha fazla egzersiz yapmasını salık vermesi üzerine hem sağlıksız fazla kilolarından kurtulmak hem de prolapsını gidermek için sokak köpeği edinmenin aslında iyi bir fikir olabileceğine karar verdi. “Eee? Hangi cins köpek alıyoruz?” diye soruverdi damdan düşer gibi bir akşam sofrada çorba içerlerken. Çocuklar sevinç çığlıkları atmaya başladı. Tormod da derin bir nefes alıp rahatladı. Uzun bir aradan sonra ilk defa canlanmıştı. Gidip yavru köpeklere yakından bakarak hangi cinsi istediklerine öyle karar verebileceklerini söyledi. Ailelerinin bir parçası olacak köpeği seçmeleri çok uzun sürmezdi. Böylece arabaya atlayıp yola çıktılar.

Dört kişilik aile, şehri dört döndüler; hatta birkaç kere şehir sınırlarının dışına bile çıkarak yol üstündeki bütün çiftlikleri ve yavru köpek ilanı olan bağ evlerini ziyaret ettiler. Bir Alman kurdu gördüler. Bir Labrador Retriever, bir de Gordon Seter buldular. Bir tane de Border Collie vardı; fıldır fıldır bakan gözleri ve cana yakın mizacıyla ailenin gönlünü fethetmişti ama muhtemelen üstesinden gelemeyecekleri kadar fazla eğitime ve aktiviteye ihtiyaç duyacak enerjilikte olduğuna karar verdikleri için onu da elediler. Bir sonraki köpek Norveç Elkhound cinsiydi. Elkhound günde birkaç kez yürüyüş yapmaktan mutluluk duyan, dayanıklı

ve zihinsel açıdan istikrarlı bir cinstir. Yavruları da o kadar tatlıydı ki çocuklar görür görmez onlara âşık oldular. Siv bile birini kucağını alıp severken iç çekti.

Sonuç olarak işlem başarıyla gerçekleşti. Çocuklar tüylü, minik bir dişi yavru olan Pasaklı'yı gözlerine kestirip aldılar ve kısa sürede kaynaşp üç kişilik bir grup, bir trio haline geldiler. Pasaklı'nın bir gözünün köşesinde koyu bir çizgi vardı, bu yüzden tipi biraz deniz papağanına benziyordu. Onunla birlikte engebeli arazilerde yürüyüş yapmak Siv'in karın kaslarını güçlendirmeye ve yavaş yavaş prolapsının da düzelmesine vesile oluyordu. Ayrıca fazla kilolarından da kurtulmuştu ve artık kendini çok daha enerjik hissediyordu. Kuaför salonunda ekstradan çalışmaya ve uzun bir aradan sonra ilk defa kendi kazandığı parayla bir şeyler satın almayaya başladı. Hafta sonları çocuklarına sürpriz yapıp onları komşu köydeki pizzacıya götürüyordu; sadece iki kardeş ve anneleri. Siv'in kuzeni o pizzacıda çalışıyordu ve dükkân İtalya'dan olabildiğince uzak bir yerde olmasına rağmen pizzalar lezzetliydi. Siv her seferinde peynirli kenar istiyordu. Helene pek peynir sever değildi ama Alf için peynirli kenar bir başkaydı. Birlikte gayet keyifli vakit geçiriyorlardı, konuşup gülüşüyorlardı, Siv onları kandırıp konuşturmasını iyi biliyordu. Bu konuşmalardan birinde Alf yatağa işediğini itiraf etti. Siv onu teskin edip Tormod'un da çocukken yatağa işediğini söyledi, Alf buna çok şaşırdı. Aynı şekilde Helene de bakkaldan sakız çaldığını itiraf etmişti ama Siv onun da üstüne gitmedi. Çocukları başlarının belada olduğunu hissettiğinde onlara daima yüce gönüllü davranırdı. Böylece

Helene de Alf de ona en utanç verici sırlarını açmaya cesaret edebiliyorlardı. Siv de istediğini elde etmiş oluyordu.

Zavallı Tormod'un ayakları yere değmiyordu. Çocukluğu boyunca hayalini kurup durduğu halde hayatında daha önce hiç köpeği olmamıştı. Bu hayvancağıza karşı derin bir bağ hissediyordu, yavrucak da ona karşılık veriyordu; adeta birbirlerine karşı büyük bir hayranlık içindeydiler ve bu yüz metreden belli oluyordu.

Tormod evin duvarına bitişik, saray gibi dört başı mamur bir köpek kulübesi inşa etti. Öyle ki dışarıdan bakınca ayrı bir kulübeden çok evin bir parçası gibi duruyordu. Evi yaparken kullandığı kaliteli çam ağacının aynısından kullandı ve Pasaklı'nın rahatça uzanabilmesi için altına pürüzsüz bir zemin döşeyip içeriye bir de çiğnemesi için kilim koydu. Kulübenin, ya da meskenin diyelim, küçük bir penceresi vardı. Ön tarafına bahçeye açılan büyükçe bir giriş yaptı. Arka tarafa da bir kesik açarak canı istediği zaman fıtı fıtı yanlarına gelebilmesi için evin salonuna geçen bir köpek deliği ekledi. En azından büyüyene kadar. Alf'le Helene de bu delikten Pasaklı'nın evine girebilecek kadar küçüktü. Tormod aslında hem çok amaçlı bir köpek kulübesi hem de ekstra bir çocuk odası inşa etmiş sayılırdı.

Evdeki coşku hiç azalmıyordu. Çocuklar Pasaklı'ya müptela olmuşlardı ve ona çok iyi bakıyorlardı. Çoğunlukla yemeğini de onlar veriyordu, fırçalayıp yıkamasını da onlar yapıyordu, yürüyüşe de onlar çıkarıyordu (Siv'le birlikte yaptıkları egzersizleri saymazsak tabii); Ayrıca Helene abisiyle arasındaki yaş farkına rağmen köpekle ilgili bir sorumluluk alınması

gerektiğinde bir adım bile geri durmuyordu. Önceleri birbirleriyle itişip kakışan, didişip duran iki kardeş şaşırtıcı bir şekilde iyi geçinmeye başlamıştı. Tormod bu durumu gözlemlerken büyük bir rahatlama hissetti. İki kardeş de Pasaklı'nın kıvrılmış kuyruğunu tutup düzleştirmeye bayılıyordu, Pasaklı da bunu yapmalarına müsaade ediyordu. Altı ay geçti, sonra bir altı ay daha. Artık beş kişilik bir aileydiler.

Hafta sonları tüm aile bir arada olabilecekleri aktiviteler yapıyorlardı; yaz aylarında yüzmek, kışın da karda dolaşmak gibi. Köydeki sıcaklık eksi on beş dereceye düşünce çocuklar Pasaklı'nın boynuna bir atkı doladılar. Mayıs ayında bir kızak yarışına katıldılar, Pasaklı koşum takımı giydi ve Alf'le Helene'nin kızığını çekti. Aynı yaz derede balık tutmaya da gittiler, Alf (daha doğrusu Tormod) kızılkanat balığı yakalayıp yemesi için Pasaklı'ya verdi. Balığı parçalayıp yerken köpeği izleyen çocuklar onun aslında vahşi bir hayvan olduğu gerçeğiyle daha da heyecanlanıp ona yine âşık oldular. Tormod onlara Elkhound cinsinin çok eskilere dayanan Norveç "yosun köpeği" soyundan geldiği ve bütün köpeklerin kurtlarla akraba olduğuyla ilgili yarı uyduruk bir şeyler anlattı. Çocukların aklında artık hiç şüphe kalmamıştı: Pasaklı bir kurttu.

Küçük çocuklara sahip olmak Siv için hep yorucu olmuştu, bu yüzden de yavrularının gittikçe büyüdüğünü ve başarılarının çaresine bakacak hale geldiklerini görmek onu memnun ediyordu. Pasaklı'nın gelişi, ailedeki herkes için aşikâr bir dönüm noktası olmuştu ama birkaç yılın ardından köpek iyice büyüdü ve eski pofudukluğu da sevecenliği de azaldı.

Siv köpeğe kusur bulmaya başladı. Evin içinde dolaşmasına müsaade edilmesinden hoşlanmıyordu. Havlamasına ve soluyup durmasına zaten katlanamıyordu. Ayrıca kesif bir kokusu olduğunu da iddia ederek Tormod’a köpek kulübesiyle ev arasındaki deliği bir kapak ve bir avuç büyük vidayla kapattırdı. Çocuklar buna karşı çıkarak bağırıp çağırdılar fakat annelerinin kararı kesindi. Tormod da onlara en başta yaptıkları konuşmayı hatırlattı: Sokak köpeği sahiplenmelerinin bir nedeni vardı, tabii ki dışarıda yaşayacaktı.

Arada sırada çocuklar Siv’le Tormod yattıktan sonra Pasaklı’yı kucaklayıp odalarına kaçırıyorlardı. Pek tabii bir şekilde, “kız kardeşimiz” dedikleri Pasaklı’yı küçükken yataklarına alabildikleri günleri özlüyorlardı. Bir gece dışardan ağlamaya benzer sesler duydular. Tilkidir tilki, dedi Tormod sonradan; tilkilerin bağırdıklarında ağlayan bebek gibi ses çıkardıklarını söyledi, bir acayip ciyaklıyorlardı. Pasaklı o esnada çocuklardan birinin odasına battaniyeye gömülmüş yatıyordu ama dışardan gelen sesleri duyunca kulaklarını dikti. Sonra da avaz avaz havlamaya başlayarak bütün evi ayağa kaldırdı. Tormod köpeği boynundan tutup uluya uluya merdivenden aşağıya sürükledi ama artık çok geçti. Kulak tıkaçlarına ve kalın göz bandına rağmen Siv irkilerek uyanmıştı. Uyumakta ne kadar güçlük çektiği düşünülecek olursa bu hiç de hayra alamet değildi. Bir kere uyandı mı bir daha uykuya dalması imkânsızdı. Şimdi işlerin değiştiğini ev halkına ilan etti ve o günden itibaren her gece evin odalarını kontrol etmeye başladı. Pasaklı vidalı kapağın öteki tarafındaki kulübesine kalıcı olarak indirilmişti.

Bir bahar günü, Helene yedi Alf ise on iki yaşındayken – Pasaklı artık dört yıldır onlarla birlikteydi– korkunç bir şey oldu. Çocuklar her zamanki gibi bisikletleriyle okuldan eve dönmüş, köpeği yürüyüşe çıkarmayı ve dağda bayırda koşturmayı planlıyorlardı ama Pasaklı’yı hiçbir yerde bulamadılar. Sonra dehşet içinde tasmaşının koridorda asılı olduğunu gördüler. Ondan kurtulmuştu. Nerede olabilirdi ki? Yemek odasından garaja kadar evin içini dışını, her yeri aradılar. Koştura koştura komşuların kapısını çalıp Pasaklı’yı görüp görmediklerini sordular ama kimse görmemişti. Hemen Siv’i aradılar ama cevap vermedi. Elleri müşterisinin saçlarıyla doluydu her zamanki gibi. Neyse ki Tormod telefonu açtı da Alf’le Helene ağlaya sızlaya Pasaklı’nın kaybolduğunu, tasmaşını koridorda bulduklarını, evin bomboş olduğunu anlattılar. Pasaklı kaçmıştı.